

Comentariu realizat de pastor Alejandro Bullon

STUDIUL 2 ISUS

Te salut, dragul meu! În acest studiu vom afla ce a descoperit Isus cu privire la El. Odată, Învățătorul i-a întrebat pe ucenici: „Cine spun oamenii că sunt Eu?” La această întrebare fiecare a răspuns din ceea ce au auzit pe unde mergea. Apoi Isus, uitându-se țintă la ei, i-a întrebat: „Dar voi cine ziceți că sunt Eu?” Ei au ocolit răspunsul spunând: „Tu ești Hristosul viului Dumnezeu!” Vedem aici cum Petru demonstrează că a înțeles cele două naturi ale Dumnezeului întrupat: Isus era Hristosul, ființa umană care mergea la moarte pentru a-l salva pe om, dar, în același timp, era Fiul viului Dumnezeu. Isus a fost și om și Dumnezeu. Toți cei care ne numim creștini, mai devreme sau mai târziu, va trebui să răspundem la această întrebare transcendentă. Este vital să avem o idee corectă despre natura lui Isus, pentru că de acest fapt depinde corectă înțelegere cu privire la mântuire, și vom vedea acest lucru parcurgând acest studiu. În primul rând trebuie să știm că Isus este ființă umană din toate punctele de vedere. Dumnezeu nu S-a îmbrăcat ca om pentru o perioadă de timp sau pentru o circumstanță specială, numai pentru a-l salva pe om, nu, nu a fost așa, ci atunci când Dumnezeu Și-a asumat forma umană a făcut-o într-o formă completă și pentru totdeauna, astfel încât astăzi în cer încă mai păstrează forma umană, fapt confirmat de Pavel în 1 Timotei 2:5:

⁵*Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos*

Cu siguranță, Pavel spune aceste lucruri pentru a sublinia faptul că Isus era 100% uman. De asemenea, când a fost pe pământ, Isus a scos în evidență acest lucru de aproape 80 de ori, folosind expresia Fiul omului. Această expresie nu a inventat-o Isus, ci fusese deja folosită de Daniel cu referire la Mesia. Iată ce spune Daniel 7:13-14:

¹³*M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.*

¹⁴*I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.*

Odată citite aceste versete se pune întrebarea: de ce iudeii, care cunoșteau bine profetiile, nu au reușit să înțeleagă faptul că Isus era Fiul omului menționat de Daniel aici? Pentru că Biblia spune că „a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit!” Adevărul este că și astăzi multă lume nu înțelege că Isus, când a venit pe acest pământ, nu a fost numai Dumnezeu, ci și ființă umană, cu aceleași sentimente și nevoi ca orice ființă umană. În cele patru Evanghelii găsim nenumărate referințe despre Isus-omul: Îl vedem mâncând, obosit, plângând sau suferind. Pur și simplu Îl descoperim ca pe orice altă ființă umană, iar mulți din timpul Lui L-au văzut și L-au recunoscut da fiind o ființă umană și tocmai de aceea și-a bătut joc de El, L-au criticat, L-au lovit și chiar L-au răstignit. Tot astfel, însă, cum vom vedea în continuare, mulți au înțeles și natura Sa divină.

În partea a doua a studiului nostru, vom vedea că numai prin faptul că Isus a venit să ne mântuiască, să ne salveze, luând formă umană, aceasta nu înseamnă că în vreun moment a lăsat deoparte natura Sa divină. Să citim Luca 1:35:

³⁵Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.

Iată cum, cu ocazia anunțului făcut Mariei de îngerul Gabriel că urma să fie mama lui Isus, îngerul i-a spus că Cel care Se va naște va fi numit Fiu al lui Dumnezeu. Faptul că este numit Fiu al lui Dumnezeu nu Îl transformă într-o Ființă subordonată Tatălui. Poziția de fiu este numai una funcțională. Trebuia să fie așa doar pentru a salva omenirea, iar Pavel explică acest lucru foarte bine în Filipeni 2:5-8:

⁵Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus:

⁶El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu,

⁷ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.

⁸La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.

Prietene, Isus era Dumnezeu, dar S-a dezbrăcat de Sine Însuși, luând chip de rob. Nu a renunțat la divinitatea Sa. A continuat să fie Dumnezeu, dar Și-a sumat poziția de fiu pentru a împlini misiunea încredințată: mântuirea omului.

În timpul lucrării Sale pe pământ, de multe ori oamenii L-au recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu. Am spus puțin mai sus că mulți, din păcate, nu au văzut acest fapt, însă alții, da. De exemplu, în acea noapte când Isus mergea pe mare, oamenii au spus: „Acesta este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu”. Cu ocazia morții Sale, centurionul roman de asemenea L-a recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu. Și Natanael a recunoscut natura Sa divină spunând: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu, împăratul lui Israel!”. De asemenea Marta, cu ocazia învierii fratelui ei, Lazăr, declară: „Da, Doamne eu am crezut că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu care a venit în lume”.

Iată că Însuși Dumnezeu Tatăl a recunoscut că Isus era Fiul Său, cu ocazia botezului și a schimbării la față. Între Tată și Fiu exista o unitate de intenție și de misiune. Tatăl Îl cunoștea pe Fiul, iar Acesta, la rândul Lui, Îl cunoștea pe Tatăl. Amândoi erau de natură divină, fără să nu uităm a menționa și divinitatea Duhului Sfânt despre care vom vorbi într-un alt studiu. Unitatea lui Isus cu Tatăl și divinitatea Sa erau necesare pentru a-L face apt să moară în locul omului. De ce? Pentru că omul păcătuse, iar un înger, de exemplu, nu putea să ocupe acest loc, fiind o ființă creată, care nu are viața în el însuși, ci doar Dumnezeu putea să facă acest lucru. Dar interesant de observat este că Dumnezeu nu poate să moară; tocmai de aceea El trebuia să devină uman, 100% uman. Așa putea să ia locul omului. Iar singura persoană potrivită este Isus, 100% Dumnezeu și 100% om; cu o mână poate să atingă mâna lui Dumnezeu, pentru că este Dumnezeu, iar cu cealaltă mână poate să atingă mâna omului, pentru că este om.

Isus este puntea, podul peste abisul creat de păcat între Dumnezeu și noi. Ultima și unica soluție pentru problema păcatului este moartea Domnului Isus, iar El știa că aceasta este misiunea Sa pe pământ. El era Dumnezeu întrupat. A venit să moară în locul ființei umane și, fără îndoială că nu putea spune în mod direct că era Dumnezeu, pentru că, dacă ar fi spus-o, ar fi fost omorât imediat. Iudeii așteptau un Mesia eliberator și nu un umil Copil născut într-o iesle, din părinți

simpli. Ei așteptau un rege în adevăratul sens al cuvântului, care să înfrângă forțele romane și să îi elibereze. Așa că Isus a trebuit să fie prudent, descoperind puțin câte puțin divinitatea Sa. Le spunea și nu le spunea, sau mai bine spus le spunea minimul necesar pentru ca ei să poată înțelege. Și mulți au înțeles, iar restul a rămas în necunoștință, poate pentru că nu voiau să înțeleagă. De exemplu, cu ocazia vindecării paralizicului adus de prietenii lui și introdus prin tavanul casei, Isus i-a spus acestuia: „Păcatele îți sunt iertate”. La auzul acestor cuvinte, fariseii au spus că doar Dumnezeu poate ierta păcatele. Eu te întreb: crezi că fariseii oare nu au înțeles că Isus le demonstrase că era Dumnezeu? Este clar că au înțeles, dar s-au făcut că nu înțeleg.

Să continuăm cu alt moment pe care îl găsim în Ioan 10:22-25:

²²În Ierusalim se prăznuia atunci praznicul Înnoirii Templului. Era iarna.

²³Și Isus Se plimba prin Templu, pe sub pridvorul lui Solomon.

²⁴Iudeii L-au înconjurat, și I-au zis: „Până când ne totții sufletele în încordare? Dacă ești Hristosul, spune-ne-o deslușit”.

²⁵„V-am spus”, le-a răspuns Isus, „și nu credeți. Lucrările, pe care le fac Eu, în Numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine”.

Aici vedem cum iudeii aveau ochii orbiți de perdeaua prejudecăților și nu doreau să înțeleagă. Deși Isus le descoperea adevărul puțin câte puțin, din păcate ei nu reușeau să înțeleagă.

Cu altă ocazie, Isus a declarat în mod deschis că avea puterea să dea viață, după cum spune în Ioan 5:21:

²¹În adevăr, după cum Tatăl învie morții și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea.

Cine oare nu ar fi putut înțelege dacă ar fi auzit declarația din textul pe care tocmai l-am citit? Dar, după cum spune Biblia, acei oameni aveau urechi, dar nu auzeau, aveau ochi, dar nu vedeau. Un alt text de unde reiese clar divinitatea lui Isus este Ioan 8:58:

⁵⁸Isus le-a zis: "Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu."

În acest verset Isus le vorbește despre faptul că este veșnic, iar veșnic, noi știm clar, este numai Dumnezeu. Expresia „Eu sunt” vorbește despre permanența veșnică, iar în Isus trecutul și viitorul se transformă într-un prezent continuu. El este Pâinea vieții, Apa care potolește setea sufletului; Isus este Dumnezeu. Trebuie să rămână foarte clar în mintea noastră ceea ce a spus Isus despre El. Isus a fost pe deplin Dumnezeu și om, S-a întrupat pentru a salva neamul omenesc, dar nu a renunțat pentru niciun moment la natura Sa de Dumnezeu. Va continua pentru veșnicie să fie om, dar și Dumnezeu. În ceruri cei mântuiți îl vor întreba: „Ce reprezintă rănile din palmele Tale?” Iar El le va răspunde: „Sunt rănile pe care Mi le-au făcut în casa Mea frații Mei”. Așadar, Isus va continua veșnic să poarte corp uman.

Ceea ce este de adăugat este faptul că natura umană a lui Isus întrupat nu a fost ca a noastră. Noi am primit o natură căzută și cu tendințe spre păcat, Isus nu. El a venit în lume cu o natură fizică deteriorată, dar cu o natură morală ca a lui Adam înainte de căderea în păcat. A venit să îl învingă pe Satana chiar pe același teren pe care au fost învinși de el primii noștri părinți. În Isus nu exista înclinație spre păcat. Următoarele două pasaje din Spiritul profetic nu lasă nicio urmă de îndoială cu privire la această afirmație. Primul îl găsim în *Comentarii biblice adventiste*, volumul 5, pag. 1102 (versiunea spaniolă), scrisoarea 8 din 1895:

„Vă rog să aveți grijă, mare grijă cu privire la forma în care vedeți natura Domnului Hristos. Nu Îl prezentați oamenilor ca pe cineva cu tendințe spre păcat. El este al doilea Adam.”

Această declarație este clară: Isus este al doilea Adam, pentru că primul a eșuat. De asemenea trebuie să avem în vedere că Isus fără înclinație spre păcat, ca și Adam, a trebuit să-l învingă pe acela care l-a învins pe Adam.

Al doilea citat îl găsim tot în *Comentarii biblice adventiste*, volumul 6 pag. 1102 (versiunea spaniolă), scrisoarea 8 1895. Vorbind de Adam serva Domnului spune:

„Din cauza păcatului, pentru posteritate Adam s-a născut cu tendințe spre neascultare, dar Isus era primul născut al lui Dumnezeu care a luat asupra Sa natura păcătoasă și a fost ispitit în toate chipurile, așa după cum este ispitită ființa umană, putea să păcătuiască, dar nu a existat niciodată vreo tendință spre rău.”

Întruparea lui Isus este încă o dovadă a imensei dragoste a lui Dumnezeu pentru neamul omenesc. Ce eram noi fără Dumnezeu?! Niște păcătoși pierduți în univers, un popor de oameni rebeli, neascultători și semeți! Dumnezeu ar fi putut să renunțe la noi și să ne distrugă, apoi să creeze o nouă rasă umană ascultătoare. Dar nu a fost așa, pentru că mila și dragostea Sa sunt atât de mari că ajung până la sacrificiul suprem, Tatăl permițând ca Fiul Său să Se întrupeze, să vină pe acest pământ mânjit de păcat și să sufere moartea pe care o merita omul. Noi am fost cei care – voluntar și conștient – ne-am separat de Dumnezeul vieții. Singuri am ales să intrăm pe teritoriul morții, am ajuns să fim condamnați, după cum spune apostolul Pavel, pentru că toți am păcătuit și am fost alungați de la fața lui Dumnezeu. Dar descoperim în Isaia 53,4-5 că El a luat asupra Lui bolile noastre, a suportat durerile noastre, iar noi l-am considerat lovit și pedepsit de Dumnezeu. El a fost pedepsit pentru răzvrătirea noastră, iar asupra Lui a căzut pedeapsa, pentru ca noi să primim pace, iar mulțumită rănilor Sale noi am fost vindecați.

Iubite prietene, nu ai dreptul să pierzi viața veșnică. Dumnezeu a făcut pentru tine și salvarea ta tot ce s-ar fi putut face. Acceptă, te rog, ceea ce a făcut El în favoarea ta.

*Traducere: Gabriel Radu
Tehnoredactare: Nadia Safta
www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com*